

Arrest

nr. 105 725 van 24 juni 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 29 januari 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het bevel van 14 januari 2013 om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering. De beslissing werd ter kennis gebracht op 14 januari 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 april 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 juni 2009 vroeg verzoeker asiel aan in België.

Op 5 mei 2010 weigerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna verkort het CGVS) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker ging tegen deze beslissing in beroep.

Op 27 december 2010 werd het beroep verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad), bij arrest nr. 53 911 waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd aan verzoeker.

Op 4 maart 2011 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 15 maart 2011 werd de voornoemde aanvraag onontvankelijk verklaard. Verzoeker diende een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad.

Op 31 maart 2011 kreeg verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies). Verzoeker diende een beroep in bij de Raad.

Op 25 juli 2011, bij arrest nr. 65 055, vernietigde de Raad de beslissing van 15 maart 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, alsook het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies) van 31 maart 2011.

Op 18 augustus 2011 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf van 4 maart 2011 op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond verklaard. Verzoeker diende hiertegen een beroep in.

Op 17 februari 2012 verwierp de Raad dit beroep, bij arrest nr. X.

Op 25 oktober 2011 diende verzoeker samen met zijn echtgenote een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 24 december 2011 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 11 januari 2013 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 25 oktober 2011 onontvankelijk verklaard.

Op 11 januari 2013 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf van 24 december 2011 op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard.

Op 11 januari 2013 deed de echtgenote van verzoeker, mevrouw K.A. aangifte van opzettelijke slagen en verwondingen door haar man. Op 8 maart 2012 deed zij eveneens aangifte van slagen en verwondingen door haar echtgenoot.

Op 14 januari 2013 kreeg verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (13septies).

Dat is de thans bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, E. W., Attaché, wordt aan de persoon die verklaart zich S. G. te noemen, geboren te C.-A. op [...], en welke verklaart van Russische nationaliteit te zijn, het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië(3), tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).

Het bevel om het grondgebied te verlaten gaat gepaard met een inreisverbod, dat krachtens artikel 3, eerste lid, 9° van de wet van 15 december 1980 wordt uitgevaardigd.

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen :

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
x 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

x Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

x Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

x artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde en de nationale veiligheid

x artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan opzettelijke slagen en verwondingen, aan de echtgenoot of de persoon met wie verdachte samenleeft of samengeleefd heeft, en ermee een duurzame en affectieve seksuele relatie heeft of gehad heeft (SWB art. 398, 410). Deze feiten worden door de PZ Kouter gerelateerd in PV BG.43.L9.000312/2013 d.d. 13.01.2012.

Er bestaat een risico op nieuwe schending van de openbare orde.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, waarvan het meest recente hem werd betekend op 29.08.2011.

Betrokkene is gehuwd met mevrouw K., A. (°(...)1982, van Russische nationaliteit), die ook in illegaal verblijf is in het Rijk, en heeft samen met haar twee minderjarige kinderen (S., U. °(...)2002 en S., Y. °(...)2009) die ook - eveneens zonder verblijfsrecht - in het Rijk verblijven.

Op 11.01.2013 heeft mevr. K. aangifte gedaan van opzettelijke slagen en verwondingen toegebracht door dhr. S. Betrokkene verklaart reeds geruime tijd regelmatig het slachtoffer te zijn van ernstige slagen en verwondingen en officieel te willen scheiden van haar echtgenoot. Gezien zij niet meer terug durft naar haar echtgenoot, heeft zij een tijdelijk ander onderkomen gezocht voor zichzelf en de minderjarige kinderen (Proces- verhaal van verhoor slachtoffer, bijlage aan PV BG.43.L9.000312/2013).

Er is de facto dan ook geen sprake meer van een gezinscel.

Nazicht van de politionele bestanden leert dat mevr. K. zich reeds op 08.03.2012 aanbood bij de PZ Kouter om melding te maken van opzettelijke slagen en verwondingen door haar echtgenoot, maar dat zij toen expliciet verzocht om geen PV op te maken.

Terwijl betrokkene, dhr. S., geen enkele intentie laat blijken om vrijwillig gevolg te geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten die hij reeds betekend krijgt, verklaart mevrouw K. wel vrijwillig te willen terugkeren naar haar land van herkomst: "Ik zou graag terug gaan naar mijn thuisland samen met mijn kinderen maar durf niet samen met mijn man naar mijn land te gaan anders zal ik daar ook terug misbruikt worden. [...] Ik wil samen met mijn kinderen vrijwillig terug naar mijn land gaan. Ik hoop dat er iets kan geregeld worden via DVZ. Ik heb in mijn land nog familie wonen waar ik terecht kan." (Proces-verhaal van verhoor slachtoffer, bijlage aan PV BG.43.L9.000312/2013).

Aan mevrouw K. wordt dan ook de kans geboden om samen met haar kinderen vrijwillig te vertrekken, hiertoe wordt zij momenteel begeleid door de Dienst Vreemdelingenzaken en haar partnerorganisaties.

Vanuit voorgaande individuele, ad hoc afwegingen en met respect voor art. 8 van het EVRM, wordt een vasthouding van dhr. S. met het oog op een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding in onderhavig geval gerechtvaardigd en proportioneel geacht.

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, om de volgende reden : Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene heeft een asielaanvraag ingediend op 24.06.2009. Deze aanvraag werd definitief verworpen door de RVV op 27.12.2010. Betrokkene heeft een bijlage 13qq betekend gekregen met een bevel om het grondgebied binnen de zeven dagen te verlaten op 04.02.2011.

Betrokkene heeft een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 ingediend op 04.03.2011. Deze aanvraag werd ongegrond verklaard op 18.08.2011. Deze beslissing is op 29.08.2011 aan betrokkene betekend.

Betrokkene heeft een tweede aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 ingediend op 12.05.2011. Deze aanvraag werd ongegrond verklaard op 18.08.2011. Deze beslissing is op 29.08.2011 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied binnen de dertig dagen te verlaten.

Betrokkene heeft een derde aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 ingediend op 25.10.2011. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 11.01.2013.

Betrokkene heeft een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 ingediend op 24.12.2011. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 11.01.2013.

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf, het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een nieuwe beslissing.

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden ; Gezien betrokkene niet in het bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

X In uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van 3 jaar omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. Er werd dus niet aan de terugkeerverplichting voldaan."

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve werpt de Raad de exceptie op van niet ontvankelijkheid op bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Als de vreemdeling valt onder artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de vreemdelingenwet, beschikt de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid doch wel over een gebonden bevoegdheid.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft artikel 7 van de vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

In casu werd het bevel om het grondgebied te verlaten genomen in toepassing van onder meer artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, zodat de staatssecretaris ter zake over een gebonden bevoegdheid beschikt.

Niettegenstaande bovenstaande vaststellingen, dient de Raad echter op te merken dat geen bevel mag worden gegeven of dat het bevel niet mag ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) (*cf.* RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderliggende procedure de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen, *in casu* het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

In het verzoekschrift voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3, 5, 8 en 13 van het EVRM. De ontvankelijkheid van de vordering hangt *in casu* dan ook samen met de conformiteit van de bestreden beslissing met deze artikelen van het EVRM.

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet verzoeker doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Waar verzoeker aanvoert dat hij van Tsjetsjeense afkomst is en door de Russische autoriteiten onderworpen werd aan arrestatie, opsluiting, ondervraging, huiszoeking en bedreigingen, wijst de Raad erop dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker deze feiten ook heeft aangevoerd ter ondersteuning van zijn asielaanvraag. Deze werd echter afgewezen door het CGVS in zijn beslissing van 5 mei 2010. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad op 27 december 2010, bij arrest nr. 53 911 waarbij de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd. Aangezien de draagwijdte van artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet zeer nauw aanleunt bij de draagwijdte van artikel 3 van het EVRM, en de bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet op gemotiveerde wijze werd ontzegd door de Raad, werd dit element reeds afdoende onderzocht.

Verzoeker voert tevens aan dat hij nog een procedure op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet lopende zou hebben en aan een ernstig ziek persoon geen bevel kan betekend worden, gezien de onmogelijkheid hieraan gevolg te geven. De Raad merkt op dat het bevel om het grondgebied te verlaten enkel betrekking heeft op verzoeker, terwijl de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, die werd ingediend op 25 oktober 2011, werd ingediend voor de ziekte van de echtgenote van verzoeker. Zij valt niet onder het thans bestreden bevel. Uit het administratief dossier blijkt overigens dat de ziekte van verzoeker het voorwerp heeft uitgemaakt van een procedure op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, die ontvankelijk doch ongegrond werd bevonden

door verweerder aangezien de behandeling toegankelijk en beschikbaar is in het land van herkomst. De Raad verwierp het beroep tegen deze beslissing bij arrest nr. 75 396.

Waar verzoeker stelt dat er in Tsjetsjenië nog steeds mensenrechtenschendingen voorkomen, zoals vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen en de situatie van de personen uit de Kaukasus ernstig en precair blijft met verwijzing naar de ontvoeringen door gemaskerde mannen die gepaard gaan met detentie en folteringen, weze herhaald dat dit element van de subsidiaire bescherming, die overeenstemt met de situatie beschreven in artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet reeds werd behandeld in de afgesloten asielprocedure. Waar verzoeker stelt dat verweerder zich niet kan beroepen op eerdere beslissingen om zomaar een bevel om het grondgebied te betekenen, moet vastgesteld worden dat verzoeker ook geen verandering in de algemene veiligheidssituatie in Tsjetsjenië aantoon, die zich sedert de eerder gedane beoordeling zou hebben voorgedaan en dermate ernstig is dat er nu wel zou kunnen aangenomen worden dat er sprake is van een risico op schending van artikel 3 van het EVRM voor elke uitgeprocedeerde asielzoeker van Tsjetsjeense origine in geval van terugkeer naar Rusland. Het feit dat in het verleden de Vaste Beroepscommissie het concept van groepsvervolgving voor Tsjetsjenen aanvaardde, doet hieraan geen afbreuk daar uit de motivatie van de beslissing van het CGVS blijkt dat wordt aangenomen dat de situatie ondertussen drastisch veranderd is. Het weze bovendien opgemerkt dat verzoeker zijn stellingen ook geenszins met objectieve bronnen onderbouwt.

Waar verzoeker in zijn derde middel herhaalt dat *“de situatie in Tsjetsjenië diende beoordeeld te worden voorafgaand aan het betekenen van het bevel, gezien het uiteraard niet kan dat verzoeker naar een land wordt teruggestuurd waar volop ontvoeringen en folteringen vaststaande praktijk zijn (EVRM)”*, kan verwezen worden naar hetgeen *supra* is uiteengezet.

Ook in het vierde middel komt verzoeker terug op de algemene veiligheidssituatie tot op heden in Tsjetsjenië, die er één zou zijn van willekeurig geweld met ontvoeringen, verdwijningen, folteringen edm waardoor verzoeker, enkel door zijn aanwezigheid alleen, een reëel risico op bedreiging loopt. Hij verwijst hierbij naar het arrest Elgafaji (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie). De Raad kan verzoeker volgen in de mate dat dit arrest van het HvJ een interpretatie geeft aan artikel 15c van de Kwalificatierichtlijn en stelt dat van een vreemdeling niet mag worden verwacht dat hij bewijs voorlegt, waaruit blijkt dat hij specifiek zal worden gevisieerd omwille van redenen die eigen zijn aan zijn persoonlijke omstandigheden, in geval van een zeer uitzonderlijke situatie van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict waarbij het risico op ernstige schade enkel en alleen omwille van diens aanwezigheid op het grondgebied, reeds aangetoond is. Echter, zoals *supra* aangegeven, heeft het CGVS, en vervolgens door de Raad bevestigd, reeds geoordeeld dat van een dergelijke uitzonderlijke situatie van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict in Tsjetsjenië geen sprake is. Verzoeker staft zijn beweringen geenszins en toont niet aan dat de situatie na de voormelde beslissing en na het voormelde arrest zodanig is verslechterd, dat bij de betekening van het bestreden bevel, wel van een dergelijk uitzonderlijke situatie sprake zou zijn.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Waar de verzoeker een schending aanvoert van artikel 13 van het EVRM, merkt de Raad op dat artikel 13 van het EVRM niet zelfstandig kan worden ingeroepen zonder aan te tonen dat een door het voornoemde verdrag beschermde vrijheid of recht geschonden is. Verzoeker roept samen met artikel 13 van het EVRM een schending in van artikel 3 van het EVRM. Aangezien de schending van artikel 3 van het EVRM niet kan worden weerhouden door de Raad, dient niet te worden nagegaan of artikel 13 van het EVRM *in casu* van toepassing is en desgevallend geschonden wordt (RvS 28 februari 2005, nr. 141 340).

Verzoeker voert ook een schending van artikel 5 van het EVRM aan. Artikel 5 van het EVRM bepaalt dat:

« Recht op vrijheid en veiligheid

1. Een ieder heeft recht op vrijheid en veiligheid van zijn persoon. Niemand mag zijn vrijheid worden ontnomen, behalve in de navolgende gevallen en overeenkomstig een wettelijk voorgeschreven procedure:

(a) (...);

(b)(...);

(c)(...);

- (d)(...);
- (e)(...);
- (f)(...).
- 2 (...).
- 3.(...)
- 4. (...)
- 5.(...) »

De Raad stelt vast dat verzoeker echter op geen enkele wijze uiteenzet op welke wijze de bestreden beslissing de aangevoerde verdragsbepaling schendt. Het loutere feit dat verzoeker een beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering aanvecht, volstaat niet. Dit onderdeel van het middel is bijgevolg onontvankelijk (cf. artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet, zoals geïnterpreteerd door RvS 17 december 2004, nr. 138.590, RvS 4 mei 2004, nr. 130.972, RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Verzoeker haalt tenslotte ook zeer summier een schending aan van artikel 8 van het EVRM. Hij poneert: *“dat deze schending bovendien wordt aangevuld met een schending van art. 8 EVRM (zie hoger)”*. Daargelaten de vraag of verzoeker deze schending op een ontvankelijke wijze aanvoert, nu hij het aan de Raad overlaat om uit het hoger vermelde te zoeken waaruit de aangegeven schending bestaat, merkt de Raad op dat artikel 8 van het EVRM als volgt luidt:

- “1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, 1ste lid EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, lid 1 van het EVRM. Er moet *in casu* nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.

Waar verzoeker enkel gewag maakt van “ernstige huwelijksproblemen” en verklaart dat de beschuldigingen van opzettelijke slagen en verwondingen enkel maar gebaseerd zijn op eenzijdige verklaringen van zijn echtgenote, stelt de Raad vast dat hij niet ontkent dat door zijn echtgenote de vraag om te scheiden werd geformuleerd. Dit laatste onbetwiste element, in samenhang met het PV nr. 000312/13 van 11 januari 2013 dat in het administratief dossier zit en waaruit blijkt dat de echtgenote inderdaad klacht heeft ingediend bij de Belgische politie tegen haar man voor misbruik en opzettelijke slagen en verwondingen, zijn voor de Raad voldoende indicaties dat een gezinsleven niet langer op afdoende wijze aannemelijk wordt gemaakt.

Een schending van artikel 8 van het EVRM is niet aannemelijk.

Het beroep tot nietigverklaring is niet ontvankelijk bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak

gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juni tweeduizend dertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU